

ADAM JA EVA

Pekka Ervastin esitelmä 18.9.1932

Adam ja Eva kuuluvat, niinkuin tiedämme, toiseen luomiskertomukseen, siihen, josta puhuu Mooseksen ensimmäisen kirjan toinen luku ja jota nimitetään jehovistiseksi luomiskertomukseksi, koska siinä Jumalan nimenä esiintyy Jahve eli Jehova ja Hän siinä on luojana. Ensimmäisessä kertomuksessa, josta puhutaan Mooseksen kirjan ensimmäisessä luvussa, esiintyy Elohim, jumalat, ja sentähden sitä nimitetään elohistiseksi luomiskertomukseksi.

Viime kerralla koetimme tehdä vähän selkoa tästä elohistisestä luomiskertomuksesta ja tulimme siihen johtopäätökseen, kun tutkimme sitä filologisesti, että se Adam, joka siinä luotiin, on taivaallinen ihminen ja se luominen tapahtui korkeammissa taivaissa, ja se Adam on sekä mies että nainen, siinä ovat molemmat rinnakkaisvoimat ilmenneinä tai uinuvina. Positiiviset ja negatiiviset, aktiiviset ja passiiviset, miehelliset ja naiselliset, kaikki voimat, jotka ovat välttämättömiä luomistyössä, ovat yhtyneet tähän Adam Kadmoniin, kuten häntä myös nimitetään juutalaisessa Kabbalassa. Voisimme myös nimittää häntä kosmilliseksi Kristukseksi, Jumalan Pojaksi, kun vaan muistamme, että tämä ensimmäinen ihminen on se jumalallinen itu, minkä jumalat herättävät meidän sisimmässä henkiolemuksemme. Se taivaallinen ihminen on kokonaisuudessaan Jumalan Poika, mutta se on myös meihin ihmisiin nähden, meidän omassa monaadissamme herätetty kuva ihmisestä. Sentähden on totta, että kaikki inhimilliset monaadit yhdessä muodostavat Kristuksen ruumiin. Kaikki ovat yhtä, kaikissa ilmenee kosmillinen Kristus, Jumalan kuva. Ja tämä

Jumalan kuva on elävänä jokaisessa monaadissa, jokaisessa meissä. Meidän sisimmässämme on Jumalan kuva, Jumalan Poika, elävä ja siinä omassa maailmassaan, tasollaan, ilmenneenä. Mutta se ei ole samaa vielä kuin täydellinen ihminen, sillä se, mihin tämä Jumalan kuva pyrkii, on, että se olisi täydellisesti itsetietoinen ja täydellisesti osaisi käyttää kaikkia voimia. Ero on sama kuin lapsessa, joka ei vielä tiedä, mikä ihminen on, mutta joka silti voi olla ihanampi ja kauniimpi kuin täysi-ikäinen, mutta täysi-ikäinen, vanhus, on kokenut kaikki elämässä. Niitä voimia, joita lapsi ei hallitse, on hän oppinut käyttämään ja hän on saavuttanut viisautta ja kykyä elämäntutkimuksessa. Vähän samansuuntainen on monaadin suhde elämässä. Me sisimmässämme olemme kyllä Jumalan kuvia, Jumalan poikia ja tyttäriä, mutta me emme ole sitä todellisuudessa. Jumalan poikuus on meissä mahdollisuutena, mutta ei toteutuneena. Mutta sen tulisi ilmetä meissä kokonaisuudessaan. Koko luomistyö jumalien puolelta on herättää meissä, jotka nyt olemme alussa tuon luomistyön esineinä, uinuvia kykyjä ja sitten valmistaa meille tilaisuutta olemassaolon koulussa kehittää noita kykyjä.

Nyt ensimmäisessä luomiskertomuksessa annetaan vain kuva tuosta todellisesta ihmisestä. Mutta luomiskertomukset rajoittuvat tähän aurinkokuntaan, ne eivät puhu niistä asioista, jotka ovat meidän aurinkokuntamme ulkopuolella, muuta kuin analogisesti. Mutta kaikissa luomiskertomuksissa on filosofinen sisältö, niin että tutkija voi päästä toisiinkin aurinkokuntiin.

Kun nyt tuo ensimmäinen Adam, se taivaallinen ihminen, on luotu elohistisessa luomiskertomuksessa, siirtyy myös tämä genesiksen kertomus aivan toiseen jaksoon. Ja toisessa luvussa, neljännessä värssyssä siirrytään jehovistiseen luomiskertomukseen. Siinä sanotaan: „Näin on syntynyt, mitä taivaassa ja maan päällä on, koska ne luotiin, sillä ajalla, jolla

Herra Jumala teki maan ja taivaan. Ja ei ollut vielä yhtään kedon pensasta maan päällä eikä yhtään kedon ruohoa vielä kasvanut.“ – Vaikka näin on kaikista asioista elohistisessa kertomuksessa kerrottu – siellä on lueteltu puut ja ihmiset ja eläimet – niin sanotaan yht'äkkiä: kun Jumala oli levännyt seisemäntenä päivänä, ei ollut mitään. Mutta meidän täytyy ymmärtää, että tuo ensimmäinen, jehovistinnen luomiskertomus puhuu taivaallisista asioista ja nyt siirrytään tämän aurinkokunnan maallisiin tasoihin, ja ihmisen luominen tulee uudestaan esille. Ja silloin kerrotaan, kuin Jumala, Jehova, loi ihmisen maan tomusta. Tämä viittaa jo siihen, että se ihminen, joka ennen luotiin, ei ollut maan tomusta, ei ollut aineellinen, mutta nyt siirrytään siihen ihmiseen, jossa on jotain aineellista, joka on tullut näkyväiseksi näkyväisessä maailmassa. Ja tässäkin luodaan ainoastaan Adam, ei puhuta mitään Evasta. Ja tämäkin Adam on, se meidän täytyy ymmärtää ja se selviää itse kertomuksen kokoonpanosta, yksinäinen olento, ja se sisältää, että hän on edellisen Adamin kuva, sen heijastus tähän näkyväiseen maailmaan, jos ei fyysilliseen, niin eetteriseen. Ja se Adam, joka on heijastus edellisestä, elohistisesta Adamista, on myös mies-nainen, olento, jossa kaikki luomisvoimat vaikuttavat.

Jos vielä tarkemmin ajattelemme tuota seikkaa ja muistamme, miten juuri Salaisen Opin mukaan ihmisen luomishistoria on tapahtunut täällä maan päällä, niin voimme ymmärtää, että tämä Adam, joka on luotu maan tomusta, on jonkinlainen eetteriolento, hienompi aineellinen olento, jossa ovat molemmat sukupuolet yhtyneet. Ensin ehkä ei ole mitään sukua ollenkaan, sitten niin, että sukupuolivoimat manifestautuvat hänen sisässään. Ja silloin on ymmärrettävä, että tuo Adam on, kuten elohistinen Adam, kuolematon olento, hän ei tiedä mitään kuolemasta, ei pahasta, ei sairaudesta. Hän on kuole-

maton olento, mutta itsetiedottomasti kuolematon. Hän on elävä olento, joka ei siitä mitään tiedä. Hän on semmoinen olento, että jos hän jatkaisi sukua, se tapahtuisi sillä tavalla ehkä, että hän erittäisi itsestään uuden olennon. Hän yksin lisääsi sukua, muotoja, niin, että erittäisi niitä itsestään.

Nyt silloin huomaamme, kuinka tässä jehovistisessa luomiskertomuksessa heti siirrytään uuteen kohtaan: Jumala sanoi, ettei ole ihmisen sentään yksin hyvä olla, hänen pitäisi saada toveri, apulainen itselleen. Ja sitten kerrotaan, että tämän Adamin eteen tuotiin kaikenlaisia eläimiä, jotta hän näkisi, olisiko niissä toveria, mutta niissä ei ollut toveria ihmiselle.

Mikä ajatus piilee näiden sanojen takana? Meidän täytyy ymmärtää, että kun ensimmäinen Adam oli luotu Jumalan kuvaksi ja toinen oli heijastus siitä, niin hänen tehtävänsä oli elämän koulussa tuoda Jumalan kuva esille. Mutta mikä on Jumalan sisin ominaisuus? Mehän voimme tämän ymmärtää, vaikkei Adam ole siitä tietoinen. Mikä on sisäinen ja välttämätön ominaisuus kaikella jumalallisuudella? Se on rakkaus. Me olemme jo niin kauan kulkeneet ihmisen muodossa täällä, että olemme oppineet ymmärtämään, että Jumala on rakkaus. Me emme ole itse sitä ymmärtäneet, mutta viisaammat ovat kertoneet, ja Jumalan Poika, kulkiessaan ihmisen muodossa maan päällä, opetti sen meille. Meidän tehtävämme on siis myös oppia rakastamaan.

Nyt on siis tuossa Adam, kuolematon olento, jonka piti oppia rakastamaan. Hänen eteensä tuotiin kaikkia eläinmuotoja, jotka aivan kuin kysyivät häneltä: „voitko rakastaa minua?“ Ja silloin se kuolematon ihminen tuntee sisässään, että hän voi sääliä, tuntee jotain näitä muotoja kohtaan, mutta ei tuntee rakkautta siinä merkityksessä, että se olisi kuin rakkautta vertaista kohtaan, niinkuin me ihmiset nyt jo voimme tuntee. Rakkaus ei ole ainoastaan isän ja äidin rakkautta lapsiin, ei

lapsen luottamusta vanhempiin, rakkaus on hyvin ihmeellistä, joka antaa meidän nähdä toisessa olennossa jotain, joka tekee meidät vertaisiksi keskenämme. Siinä on veljeyden salaisuus. Ja se voi herätä Adamissa, kun hän näkee eläimellisiä muotoja. Hän saattoi tuntea isän tai äidin tunteita, mutta ei tuota syvää, ihmeellistä veljeyden tunnetta vertaista kohtaan. Ja se oli läksy, joka hänen oli opittava. Sitä kokemaan ja vähitellen oppimaan oli Adamin lähde. Ja Jumala sanoi silloin itsekseen näin: Jos Adam on yksin ja lisää sukua, ei hän opi rakastamaan. Hän tietysti tuntee jonkinlaista isällistä rakkautta kaikkia jälkeläisiään kohtaan, mutta tämä ei ollenkaan ole vielä sitä rakkautta, jota kuolemattoman olennon pitää tuntea vertaisiaan, toisia kuolemattomia olentoja kohtaan. Yksin Adam tuntisi näin: „nuo kaikki ovat tulleet minusta, ne ovat minun lapsiani, eivät ne ole minun vertaisiani.“ Veljesrakkaus ei voisi millään tavalla herätä. Sentähden on välttämätöntä – sanoo Jehova – että Adamissa, ihmisessä, tapahtuu muutos. Täytyy hämärtää hänen silmiään, laskea peite hänen silmilleen, ettei hän tiedä, kuka hän itse on ja että hän ei tiedä olevansa kuolematon, ettei hän tiedä olevansa luoja-olento, joka voi luoda niinkuin Jumala, toisin sanoen, ettei hän tiedä olevansa mies-nainen, kaksisukuinen olento. Täytyy peittää hänen silmänsä, hänet täytyy heittää semmoiseen sumuun, että hän kuolee, näennäisesti kuolee, luulee kuolevansa ja oppii tekemään eron elämän ja kuoleman välillä. Ja myös semmoinen peite hänen silmilleen, ettei hän tiedä olevansa luoja, ihminen, joka on mies-nainen, jumalallinen olento, niinkuin Elohim, vaan että hän jää alituisen kaipuun tilaan. Silloin hän oppii ymmärtämään elämää, kun hän näkee kuoleman. Kun hän itse saa kuolla, voi hänessä herätä kaipuu ikuisen elämään. Hänessä voi herätä aavistus luovasta ihmisestä, kun hänessä peitetään puolet sumuun, että hän etsii sitä itsensä

ympäriltä ja saa tuntea vertaisuuden ja veljeyden tunnetta, rakkauden tunnetta. Tämä ei ole mahdollista muulla tavalla kuin vaivuttamalla Adam uneen, että hän on tietoinen vain toisesta puolesta itsessään ja etsii sitä toista puolta. Hänen täytyy oppia puolinaiseksi olennoksi, ainoastaan yksisukuiseksi, että hän osaisi kaivata toista sukua ja taas osaisi pyrkiä täyteen ihmisyyteen: –

Näin puhui, voimme kuvitella, Jehova itsekseen, ja Adam vaivutettiin uneen. Tämä nyt tietysti ei merkitse mitään unta sanan meikäläisessä merkityksessä, se merkitsee vain, että ihmisen silmältä peitettiin osa siitä, mitä hänessä itsessään on. Ja jos me katselemme tätä tarkemmin tietellis-okkultisesti, niin näemme, että se tapahtui sillä tavalla, että ihmisen ruumis ulkonaisesti sai vähitellen muuttua yksisukuiseksi, että kaikki ne sukupuolivoimat, mitkä olivat hänessä sisäisesti, peitettiin kuin sumuun, niin että ihmisen huomio kääntyi siihen ulkonaisempaan, mikä hänessä oli, ulkonaiseen ruumiiseen, joka sai vähitellen muuttua yksisukuiseksi. Hänen eetteripuolensa oli aivan kuin uneen vaivutettu.

Jos katselemme ihmistä tänäpäivänä, kummoinen hän on, niin saamme paremman kuvan, vaikka se onkin kuva, sillä mikä nyt on tuloksena nykyaikaisessa ihmisessä, on se hyvin pitkän kehityksen tulosta. Sentähden itse kehitysprosessi ei tule selväksi tuokiossa. Jos siis katselemme nykyaikaista ihmistä, niin huomaamme, että tuossa on nainen, äidillinen olento, ja jos katselemme hänen fyysillisen ruumiinsa sisäistä puolta, eetteripuolta, niin näemme, että se näkymätön puoli hänessä on mies. Nyt älkäämme erehtykö ajattelemaan muodollisesti, nainen on sekä fyysillisesti että eetterisesti muodollisesti nainen, mutta siinä eetteriruumiissa piilevät kaikki miehellisen sukupuolen voimat. Ne piilevät siinä, mikäli on puhe ihmisen päivätajunnasta. Ne ovat siinä

vaikuttavina ja elävinä, vaikkei ihminen siitä tiedä. Tuo naisen päivätajuinen tajunta on muodostunut ja kasvanut tämän elämän aikana, niinkuin sanomme, naiseksi sentähden, että hänen tajuntaansa on vaikuttanut ainoastaan tämän fyysillisen muodon voimat, fyysillisen sukupuolen voimat. Siis kun hän on nainen fyysillisesti, niin tämä heijastuu myös hänen tajuntaansa, niin että hän näkee ja tietää ja tuntee olevansa nainen, eikä muu, vaikka hänen eetteriruumiissaan ovat kaikki miehen voimat. Eetteriruumis on kuin nukkunut hänen tajunnastaan päivällä. Hän sanoo: „minä olen nainen“, sillä tämä fyysillinen puoli vain vaikuttaa hänen tajuntaansa. Eetteripuoli hänessä nukkuu.

Se on uni, johon Adam vaivutettiin erilaisten prosessien kautta, josta emme nyt tahdo puhua. Tulos oli se, että ihminen jakautui kahteen sukupuoleen näin ulkonaisesti, niin että nyt toinen ihmisolento, vaikka hän on kuolematon ja kokonainen olento, on mies ja toinen on nainen. Eivät ne sitä todellisuudessa, sisimmässään, ole, sillä siinä ovat molemmat ihmisiä, mies-naisia, mutta ainoastaan toinen sukupuoli on ilmennyt toisessa, toinen toisessa. Näin on kaksi eri sukupuolta olemassa ihmiskunnassa sitä varten, että ihmiset oppisivat veljesrakkautta, että he etsisivät toisiaan. Ja yhdessä he vain voivat luoda, koska he eivät hallitse niitä uinuvia voimia itsessään. Ja näitä molempia eri sukupuolia tarvitaan ulkonaisesti, jotta voidaan luoda ja synnyttää ja jatkaa sukua.

Sitten tässä luomiskertomuksessa kerrotaan, kuinka Adam herätessään päivätajuntaan, tämmöiseen inhimilliseen muotoon ja siihen tajuamiseen, että hän on ainoastaan yhtä sukupuolta, näki toisen, Evan, ja sanoi: „sehän on osa minusta itsestäni.“ Hänessä oli muisto, aavistus, että hän ennen oli yksi, yhtenäinen, mutta nyt tuossa oli osa hänestä: „tuossa on toinen osa minusta, tässä ulkonaisessa maailmassa me kuulumme yhteen,

sinä olet liha minun lihastani ja luu minun luustani. Ja sinun nimesi olkoon Eva, kaikkien elävien äiti.“ Sitten myöhemmin kerrotaan, että nyt ihmiskunta alkoi nimittää itseään Ieveksi. Käännös on niin, että siihen aikaan ruvettiin huutamaan avuksi Herran nimeä, mikä merkitsee, että ihmiskunta nimitti itseään Ieveksi eli Jehovaksi. Se tunsi, että se on nyt se kaksisukuinen Jumala, vaikka on näin kahteen jaettu. Tuo nimi Ieve, Jehova, merkitsee lyhyesti mies-nainen. I on miehen vertauskuva, hvh naisen.

Tässä luomiskertomuksessa seuraa sitten heti kertomus Edenistä ja siitä, kuinka nuorta ihmisparia vieteltiin syntiin tuolla houkutuksella: „te tulette tietämää saman kuin jumalat, yhtä viisaiksi, tietämään, että olette kuolemattomat.“ – Ja siinähan se onkin. Samalla kuin ihmiset tulivat kaksisukuisiksi ja puettiin nahkavaatteisiin, samalla on myös kuolema astunut heidän eteensä. Kuolema on meidän ainainen toverimme, ystävämme, joka katkaisee meidän elämämme. Ja vaikka me emme nuorina uskoisikaan kuolemaan, sillä se tuntuu niin kovin kaukaiselta silloin, elämä tuntuu niin pitkälle, mutta mitä vanhemmaksi tulemme, sitä enemmän huomaamme, että kuolema on ystävä, joka odottaa meitä. Sentähden me olemme tässä elämässä vähitellen tulleet tietoisiksi kuolemasta ja vieläpä sen vastakohtasta, elämästä, ja meille on selvinnyt järjessämme ikuisen elämän mahdollisuus. Ikuinen elämä on muuttunut meille kuoleman vastakohtaksi, elämä on kuoleman vastakohta, elämä on semmoista, joka pysyy, kuolema on semmoista, joka koettaa katkaista tuota pysyväisyyttä. Ja vaikka me tietysti voimme ymmärtää, että ikuinen elämä ei ole samaa kuin ikuinen pysyväisyys, vaan jotain ihmeellistä intensiteettiä, joka on ajan ulkopuolella, jotavastoin elämä ja kuolema ovat ajallisia ilmiöitä, niin kuitenkin me olemme selvästi ymmärtäneet, että elämä on jossakin merkityksessä

kuoleman vastakohta. Kuolema on astunut meidän mielestämme mustana varjona meidän elämäämme, mutta kuta viisaammiksi tulemme elämän koulussa, sitä rakkaammaksi tulee kuolema ihmeellisenä vapauttajana, lohduttajana, äidillisenä auttajana, semmoisena, joka ottaa syliinsä ja antaa meidän levätä. Tämä näkyväinen elämä on sentään, niinkuin psalmista sanoo, vaikeutta ja vaivaa useimmille ihmisille jossakin merkityksessä. Tietysti se on autuutta ja onnea sille, joka on osannut ratkaista ihmiselämän arvoituksen, mutta ulkonainen elämä on taakka ihmisille toisessa tai toisessa merkityksessä. Sentähden, kun ihminen on viisastunut elämän koulussa, niin kuolema on muuttunut hänelle rakkaaksi ystäväksi. Ja oikeastaan voimme nähdä kaikissa vanhoissa ihmisissä, etteivät ne pelkää kuolemaa, vaan he odottavat sitä mielihyvin, kun heidän voimansa ovat jo heikontuneet. Ja ihminen, joka on moraalisesti kehittynyt – en tarkoita missään ihmeellisessä merkityksessä – hän voi sisässään suuresti ikävöidä kuolemaa: „voi, jos sinä minutkin ottaisit lepoon ja rauhaan!“ Mutta hän voi samalla, koska hän on ihminen, joka ei ajattele itseään, velvollisuuden ja rakkauden tunteesta, palvelemisen halun tunteesta sanoa näin: „jos minun elämäni on hyödyksi, niin vielä jatkan, en tahdo kuolla vielä.“

Tästä on meille niin kaunis esimerkki Helena Blavatskysa. Hän oli sairas ja uupunut, hän teki työtä hirveästi, mutta sai enimmäkseen pilkkaa palkakseen. Jossakin puolella itsessään hän ajatteli, sillä hän oli ihminen: „oi, jos minä saisin siirtyä jo pois!“ Mutta kun hänen mestarinsa tuli ja kysyi: „joko tahdot siirtyä kotiin? Sinä olet tehnyt paljon työtä, olet väsynyt ja uupunut, on liian piinaavaa ja rääkkävää, jos täällä olet, mutta sinulla on kyllä vielä mahdollisuus tehdä työtä.“ – niin silloin madame Blavatsky aina sanoi: „tahdon vielä tehdä työtä, jos voin palvella ihmiskuntaa ja sinua.“ Ja mestari taas paransi

niin paljon hänen sairauttaan, että hän saattoi jatkaa vaivalloista elämäänsä.

Semmoiseen kohtaan voi ihminen tulla. Olen nähnyt muitakin semmoisia ihmisiä, jotka ovat sairauden runtelemia ja lähtisivät kovin mielellään pois, mutta velvollisuuden tunteesta jäävät ajatellen: „tapahtukoon Sinun tahtosi, Isä.“ Meidän suhteemme kuolemaan on monelle tavallaan kirkastunut ja tullut kauniimmaksi. Me emme sillä tavalla pelkää ja kammoa kuin ihmiset miljoonia vuosia sitten. Me voimme jo ymmärtää, että elämä on kuoleman takana. Me olemme, niin kauan kuin olemme eläneet maan päällä, tulleet siihen käsitykseen, joka perustuu aivan sisäiseen tietoon, että kuolemaa ei todellisuudessa ole, elämä vain on todellisuudessa. Sillä tavalla olemme myös oppineet ymmärtämään, että tämäkin näkyväinen elämä on sekin vain näennäistä elämää. Joku viisaampi voi sanoa tätä elämää kuolemaksi. Jeesus Kristus nimitti juuri tätä elämää kuolemaksi. Hän sanoi: „Antakaa kuolleitten haudata kuolleet.“ Siinä hän selvästi osoittaa, että ihmiset yleensä ovat kuolleita. Tämä on näennäistä elämää, jos ajattelemme, että tämä on ainoa elämä, se tulee meille kuolemaksi, jos luulemme sitä todelliseksi elämäksi.

Nythän tiedämme, että kaiken maailman viisaiden ja runoilijoiden on tapana puhua todellisesta elämästä. Minullekin huudettiin nuorena: „mitä voisit tietää todellisesta elämästä, jos et tule kahvilaan ja kapakkaan ja kulje ympäri ja koeta kaikkea kokea? Kun kaikkea koet, silloin vasta tiedät, mikä todellinen elämä on.“ En ymmärtänyt, että se on todellista elämää, kun juo itsensä päihin ja sairaaksi. Minusta se oli näennäistä elämää. Mitä varten ihmisen pitää oppia tuntemaan näennäisen elämän ilmiöitä? Nuorena minusta tuntui, että ranskalainen kirjailija Balzac oli omituinen ja viisas mies. Hän eli Parisissa aivan eristäytyneenä, ei kukaan saanut tietää, missä hän asui,

mutta kuitenkin hän tiesi, minkälaista elämä oli, vaikkei hän missään käynyt. Hänen kirjansa ovat erinomaisia, kuuluisia teoksia. Hän näki koko ihmiskunnan elämän omassa sisässään. Ja hän on kirjoittanut hyvin omituisia kirjoja, jotka puhuvat usein merkillisistä ihmisistä, aivan ylikuonnollista ihmisistä. Vaikka Balzac oli tuossa omassa huoneessaan eikä missään liikkunut, tiesi hän aivan hyvin näennäisen elämän, mutta samalla tiesi, ettei se ole todellista elämää, ja hän tiesi myös, minkälaisia ne ovat, jotka tietävät todellisesta elämästä jotain.

Vähitellen me ihmiset opimme kuitenkin elämän koulussa ja opimme ymmärtämään, mitä todellinen elämä on, että se piilee tämän näennäisen elämän takana. Tämä elämä on seikkailua, todellinen elämä on vielä suurempaa seikkailua. Todellinen elämä astuu kuoleman porttien läpi, se voittaa kuoleman. Meidän täytyy kulkea kuoleman porttien läpi tietääksemme, mitä elämä on. Sitä me teemme täällä ajassa, synnymme tänne, kuolemme ja taas synnymme tänne, kunnes tulemme tietoisiksi siitä, ketä olemme. Ja pimeyden valtakunnassa, suuressa pimeyden tilassa me elämme. Eikö ole mitään apua täällä? Katsokaamme, kuinka luonto, elämä itse, on järjestänyt, jotta me emme lankeaisi aivan täydelliseen sokeuteen ja pimeyteen. Miten on elämä järjestänyt noiden kahden kysymyksen suhteen, jotka ovat paralleli-ilmiöitä ja jotka ovat kysymys kuolemasta ja kysymys sukupuolesta?

Puhukaamme ensin tuosta ilmiöstä, joka on tekemisissä kuoleman kanssa. Millä tavalla luonto on aina auttanut ja koettanut auttaa ihmiskuntaa siitä asti, kun se on vaeltanut pimeyden tilassa? Sillä tavalla, että aina on ollut ihmisiä, noin 2 % tai vielä vähemmän, jotka ovat ruumiilliselta kokoonpanoltaan, fyysillis-eetteriseltä kokoonpanoltaan, sillä tavalla omituisia ja tavallisuudesta poikkeavia, että he ovat kuin kahden maailman välillä, heillä on kuin toinen jalka tässä

fyysillisessä maailmassa ja toinen kuoleman maailmassa. Näitä ihmisiä, jos käännämme katseemme taaksepäin muutamia vuosisatoja, pidettiin pirullisina olentoina, noita-akkoina, sillä ne useimmiten olivat naisia. Ne olivat merkillisiä, kauhistuttavia olentoja uskovaisten ja tavallisten kristittyjen mielestä: ne yöllä ratsastivat paholaisen luo. Ja monet tunnustivat itse tehneensä liiton paholaisen kanssa. Ja mitä heille tehtiin? Heitä vainottiin, otettiin kiinni, vangittiin, poltettiin roviolla. Me, jotka nimitimme itseämme uskovaisiksi kristityiksi, poltimme niitä olentoja, jotka olivat tietoisia henkimaailmasta ja joita me nyt nimitämme mediuimeiksi. Meidän aikamme on sen verran valistunut, että se vähän paremmin kohtelee heitä, ei tietysti vielä millään inhimillisellä rakkaudella, mutta kuitenkin jotain uteliaisuuden herättämää arvoa heille annetaan: omituisia ihmisiä ne ovat, mutta niitä sentään täytyy tutkia. Ja tieteellisellä taholla on alettu kiinnittää huomiota ihmisiin, jotka näkevät toiseen maailmaan ja joiden mielestä oikeampi elämä on itse asiassa tuossa henkimaailmassa, jossa liikunta tapahtuu niin paljon vapaammin kuin täällä. Nuo mediumit vaipuvat horrostilaan ja heidän välityksellään henkimaailman olennot antava tietoa itsestään ja voivat tulla näkyviksi. Näitä ihmisiä ei enää polteta ilman muuta, vaan heitä on ruvettu tutkimaan ja on alettu ymmärtää, että heistä voi olla jotain hyötyä, ehkä voivat näyttää meille joitakin puolia ihmisen sieluelämästä, jota olemme olleet liian sokeita ja ylpeitä tutkiaksemme.

Näin ajatellaan ehkä nyt meidän päivinämme. Sentähden meidän ei enää tarvitse nähdä semmoisia surunäytelmiä, kuin 300 vuotta sitten, jolloin oli täällä pohjoismaissa noitavainot. Hirmuinen häpeäpilkku meidän kristittyjen historiassa. Mutta mehän emme ole ottaneet selvää kristinuskosta ja Kristuksesta, mitäpä me muuta ymmärtäisimme

Mediumit ovat siis semmoisia ihmisiä, jotka aina luonnon puolesta ikäänkuin välittävät meille tietoa henkimaailmasta ja siitä, että kuolema ja elämä ovat näennäisiä, että elämä on se, mikä oikeastaan on. Ja tietysti meidän on silloin myös otettava huomioon ja myönnettävä, että nämä ihmiset, jotka ovat mediuumeja ja siis poikkeuksellisia ja kärsimyksillä raskautettuja, he voivat langeta siihen inhimilliseen erehdykseen, että turvautuvat petokseen. Epäilemättä noitavainojen aikana oli paljon suggestionia ja autosuggestionia. Luonto on antanut mediuumeille kykyjä, joita he eivät tavallisesti hallitse, ainoastaan silloin, kun ovat päässeet niiden kykyjen herraksi. Kun nyt heitä tutkitaan ja heiltä vaaditaan: anna nyt vainajien ilmestyä, katsele siihen ja siihen niin, jos ei luonto heitä auta, heille voi väsyneenä hetkenä tulla tuo houkutus: jos minä teen konstin, niin se menee täydestä. Tuo inhimillinen heikkous odottaa kynnyksellä kuin kiljuva jalopeura. Mutta meidän täytyy ymmärtää, että nuo ihmiset ovat erikoisessa asemassa, heitä on kohdeltava aivan toisella tavalla kuin muita ihmisiä. Silloin heidän luonnonlahjansa voivat tulla näkyviin. Onhan samansuuntaisesti kaikkien henkisten ja sielullisten kykyjen laita. Säveltäjien, runoilijoiden, maalarien kyky on inspiratiota, ne eivät hallitse sitä täydellisesti, jotkut ovat ehkä äärettömien taisteluiden perästä voineet päästä siihen, että ovat nerokkaampia, ja he ovat kysymysmerkkejä luonnon edessä. Jos heille sanotaan: „sävellä nyt kaunis laulu“ – niin he voivat sanoa: „kukko ei käskien laula.“ Runo voi tulla runoilijalle keskellä yötä, kuten Runeberg'ille, ja Rydberg'ille tuli rouvansa kanssa ulkona kävellessä ja silloin piti selkä olla pöytänä, jolla hän kirjoitti. Mene nyt ja sano semmoiselle ihmiselle, joka on varustettu luonnonlahjoilla: „minä en usko sinun lahjojihisi, jollet näytä niitä nyt.“ Niin häpeämättömiä emme enää ole taiteilijoita kohtaan.

Nyt on toinen ilmiö, josta tahdon mainita, ja se on tekemisissä sukupuolisuuden kanssa, luovien voimien kanssa. On nim. kaikkina aikoina kaikissa kansoissa ollut semmoisia ihmisiä, jotka ovat kuin välittäjiä kahden maailman välillä. He voivat sanoa; „mutta minä ymmärrän tätä sukupuolisuutta ja koko tätä sukupuolivoimaa ja luovaa elämää paljon syvemmin.“ Tavallinen reipas, terve ihminen tuntee itsensä mieheksi ja toinen naiseksi ja yhdessä he saavat lapsia. Mutta sitten on aina elämässä ollut noin 2 % ihmisiä, jotka ovat toisella tavalla kokoonpantuja fyysillis-etterisessä ruumiissaan, kuin tavalliset inhimilliset olennot. Tavallinen ihminen on tietoinen siitä sukupuolesta, mikä hänellä on fyysisessä olemuksessaan ja hän ei tunne tietoisesti niitä toisia voimia, mitkä hänessä piilevät. Siitä on ollut seurauksena jonkunlainen ymmärtämyksen puute ja jonkinlainen vieraantuminen kahden sukupuolen välillä. Miehet sanovat: „eivät naiset meitä ymmärrä“ – ja naiset sanovat samoin miehistä: „me naiset elämme semmoista elämää, josta miehillä ei ole aavistustakaan: aina me pysymme vieraina toisillemme.“ Ja jotkut filosofit ovat sanoneet: „on auttamaton kuilu, ikuinen surunäytelmä miehen ja naisen välillä, ja juuri sukupuolielämä on aina tragedia, sillä eivät miehet ja naiset voi ymmärtää toisiaan.“ Samalla tavalla, kun ihmiset tulevat materialisteiksi, he sanovat: „tämä vain on elämää, ei kuolemasta voi mitään tietää: kun ihminen kuolee, on hän kuin puu, joka kaatuu metsässä. Me emme voi tietää mitään kuolemasta, ainoastaan tästä näkyväisestä todellisuudesta.“ Ja jonkunlaista sukupuolista materialismia on se, kun ihmiset tottuvat semmoiseen ajatukseen, ettei koskaan toinen sukupuoli voi ymmärtää toista. Mutta nyt luonto on tullut tässä avuksi sillä tavalla, että se aina luo semmoisia ihmisiä, joiden tajunta ei ole kääntynyt yksinomaan siihen ulkonaiseen, fyysilliseen ruumiiseen, vaan joiden tajunta käsittää myös sen

eetterisen vastakohtaan. On aina ihmisiä, jotka, jos ovat miehiä, tuntevat sisässään naisen tunteita, ja jos ovat naisia, tuntevat miehen tunteita. Semmoiset naiset voivat oppia vähitellen ymmärtämään miehiä, koska he oppivat tuntemaan niinkuin mies, tuntemaan omaa sukupuoltaan kohtaan semmoisia tunteita kuin miehet. Ja semmoiset miehet, jotka sisässään tuntevat niinkuin naiset, voivat oppia ymmärtämään omaa sukupuoltaan.

Sentähden on semmoisia välittäjäolentoja, jotka todellisuudessa ymmärtävät toista sukupuolta, todellisuudessa voivat tuntea niinkuin toinen sukupuoli. Ja koska me kaikki ihmiset elämien vierieissä synnymme milloin toiseen, milloin toiseen sukupuoleen, niin me myös synnymme tähän välittäjäsuopuoleen, jota nimitetään kolmanneksi sukupuoleksi. Ja silloin me ihmiset vähitellen voimme oppia ymmärtämään toisiamme, ja se on välttämätöntä, jotta tulisimme täydellisiksi, jotka eivät ole miehiä eivätkä naisia. Samalla tavalla myös joskus jokainen meistä saa kokea, mitä on olla mediumi, joka välittää kuoleman ja elämän.

Vaikka tämä toinen kysymys, sukupuoliasiaa koskeva on tavallaan vielä uutta ihmiskunnalle, ettemme osaa suhtautua siihen niin puolueettomasti ja suvaitsevaisesti kuin tuohon mediumi-kysymykseen, niin olemme alkaneet ymmärtää, että semmoisia asioita on, emmekä niitä pelkää ja kammo, niinkuin keskiajalla, jolloin kristikunnassa oli ainoa luonnollinen se, että poltettiin ja kidutettiin niitä, jotka olivat semmoisia ihmisiä. Kun saatiin tietää joistakin miehistä, että he olivat sukupuolielämässä toisten miesten kanssa, niin heti heidät otettiin kiinni ja poltettiin. Tämä on yhtä hullua, kuin mediumien vaino. Mutta tietysti tulee semmoinen aika, jolloin me ihmiset osaamme suhtautua puolueettomasti kaikkiin ilmiöihin elämässä. Nyt on luonnollista, että kun ei tuommoisia olentoja

ymmärretä, vaan halveksitaan ja pelätään, niin heissä voi ilmetä kaikenlaista semmoista, joka ei ilmenisi, jos heitä kunnioitettaisiin. Heissä voi tuilla ilmi paheita ja intohimoja, jotka ovat seurauksena siitä, että heitä vainotaan ja ahdistetaan. Mutta jos heitä kunnioitettaisiin, että he saisivat vapaasti kehittää itsessään semmoista, mikä on arvokasta, silloin me voisimme heistä oppia. Ei ole mikään mahdotonta, sillä onhan luonnonkansoissa ollut paljon semmoista, että viisaat ovat käyneet tarkastamassa – sellaista voitte lukea vaikka suomalaisista kansoista – vastasyntyneitä lapsia, ovatko he välittäjiä, sillä jos he ovat niin merkittyjä, niin he ovat ottaneet heidät kasvatettaviksi. Heistä tulee sitten tietäjiä ja suuria auttajia, ihmeellisempiä kuin tavallisista ihmisistä.

Tämmöinen aika täytyy tulla ihmiskuntaan. Ja me voimme rauhallisesti toivoa, että niin viisastumme ja valistumme, että osaamme ottaa sen hyvän, mikä on siihen ilmiöön piiloitettuna.